

886.7-1
Т 33

Димитър Генчев стихове

СЪРДЕЧНИ КЛИМАТИ

Димитър Генчев

СЪРДЕЧНИ КЛИМАТИ

Стихотворения

© Димитър Генчев, автор, 2006
© Денъ Денев, редактор, 2006
© Издателство “Обнова”, 2006
ISBN-10: 954-9920-79-8
ISBN-13: 978-954-9920-79-6

Издателство ОБН ВА
Сливен, 2006

886.7-1
533

886.7-1

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Раздуплена от голи клони,
завеса от мъгла пълзи
и само под олекнали лози
настръхнали врабци се гонят.
Под жълтите измокрени листа
в градините пътеката се губи.
И мирисът на прегорели угари
изчезнал е след птичитие ята.
В неясна колеблива светлина
е разпиляно слънцето. Смълчана е
в очакване на вихри бели
унесена в покоя долина.
Дълбоко в черноземна твърдина
са корените сокове налели,
с предчувствие за дъхави поляни.
И кълнове разпукват семена.

ПОВИКАН ОТ ВНЕЗАПЕН ПРИЛИВ,
се срещам с неспокойното море,
за да открия себе си и тебе.
И в себе си да те намеря.
Изгонено отдавна чувство,
обгърнало в невидимо вълнение
брега на огорченото сърце,
обзема ме. Заслушано
във ритъма на твоето сърце,
попита ме безмълвното съмнение:
ще чуеш ли, дали ще ти е нужен
сред ятото от гласове
и моят глас? А може би,
в преодолян граничен час,
опроверганото отново чувство
ще върна сам на вечното море...

ДИМ И ТОПЛА ПЕПЕЛ

От прашни ветрове недоразграбен,
изморен от кръстопътища,
миражи и сплетни,

опожарявам

отшумелите без грижа дни.

О, нека сторено

и казано

изтлее без остатък!

...И в агония
сред полудели пламъци

се мятат

спомени: копнежи и съмнения,
вълнения, безсъници, горчивини,
стотици часове и дни
последен път душата озаряват,
преди да станат

дим

и топла пепел.

Зазорява...

СЪН

Безкрайна улица ме води
в студен и неизброден
град.

Но спирам,

удивен от тиха глан,
в гланта ми топлина подирала.

Нима си ти?

Градът потъва в бялата мъгла.
Разбудена е снежната пътека
и кима ни учудена ела.

А в клоните се плиска екома
на бистрия ти смях.

Но вече си изчезнала.

Сънувам ли?
Не помня колко зими
все към теб вървя –
загадъчно-неповторима,
и теб целувам...
може би...

СЕЗАМ

Не съм внукът на Аполон.
Не сея смайващи таланти.
Не спазвам модния канон
и не разчитам на гаранти.

Какво ли мога да ти дам?
Едно сърце недоверчиво.
То крие майната Сезам.
Ще те направи ли щастлива?

И ТОЛКОВА ДЪЛГО ТЕ ТЪРСИХ,
и толкова те мечтах,
че трудно ще се прекърши
мечтата, в която живях.
Не вярвай на думи лъжливи
и призраци не гони,
а себе си да откриваш –
в очите ми погледни.
У мене остава мечтата.
Тя зиме ще ни спаси.
Прости са тук нещата,
скрит смисъл ти не търси.

СТРАХУВАМ СЕ! ...

Дали ще имам огън
за теб, когато те пониже хлад?
Не ще ли са пътеките изронени,
пресъхнал този бликнал звездопад? ...
Ще чуя ли,
не ще ли съм далече,
когато езерото призове
забравената съхранена вечност
от птици, приливи и брегове?...

Страхувам се ...
Магично ме примамват
отблясъци на пламъче в нощта.
За тебе се боя – че рано
нахлува помежду ни есента.

И помня само
океаните първоматерия –
пулсиращ възел от стихии,
в чийто огнен смерч
се ражда

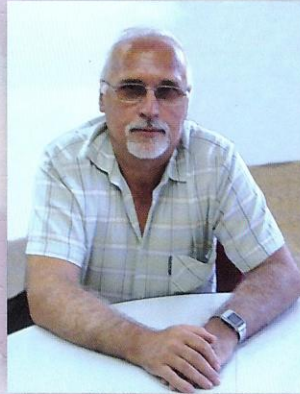
светлината!

Още падам. Не –
горя в потоци време!
Бялата следа остава само,
за да води пак

към Слънцето!

СЪДЪРЖАНИЕ

Предчувствие, 5
Повикан от внезапен прилив, 6
Дим и топла пепел, 8
Сън, 9
Сезам, 11
И толкова дълго те търсих, 12
Страхувам се, 14
Адажио, 16
В душата ми горчи, 17
Присъствие, 19
Равновесие, 21
Кафе, 22
Едно момиче, 23
Тревожна неопределеност, 24
Довиждане, 26
Без любов, 27
Пълноводно време, 28
Сънувай ме, 29
Обич, 30
Молитва, 32
Остани... Остани като песен, 34
Блян, 35
Отдалечаване, 36
Икар, 37

ОСТАНИ ... ОСТАНИ КАТО ПЕСЕН

*над забравен от лятото бряг,
като ласка на изгрев наесен,
за надежда и блянове знак.*

*Остани като зов на кошута
в разтревожена дива гора.
Нека погледи парят нечудо
в тази стара и вечна игра !*

*Остани като птица пред полет,
с оздравели от рани криле.
Виж: душа на езичник се моли
пред олтар от космично поле.*

